

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **M. V.**, zastoupena JUDr. Jaroslavou Kalendovou, advokátkou se sídlem Černého 816/43, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2020, č. j. 33 Ad 25/2018 – 88,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Jaroslavě Kalendové, advokátce, se sídlem Černého 816/43, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3146 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 3. 2018, č. j. X, zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod z důvodu nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Vycházela přitom z posudku lékařky Městské správy sociálního zabezpečení Brno – město ze dne 6. 3. 2018, podle něhož bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), odd. E (dorzopatie a spondylopatie), položka 1c (se středně těžkým funkčním postižením) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Pracovní schopnost žalobkyně z toho důvodu poklesla o 30 %. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je přitom pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

[2] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018, č. j. X, zamítla. Žalovaná nechala vypracovat od lékařky České správy sociálního zabezpečení nový posudek ze dne 7. 6. 2018, v němž byl zdravotní stav žalobkyně zhodnocen odlišně od lékařky MSSZ Brno, když funkční postižení páteře bylo vyhodnoceno jen jako lehké, a nikoliv jako středně těžké; jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl označen chronický vertebrogenní algický polyetážový syndrom, zvláště krční a bederní páteře, s iritací kořene LS vlevo při poruše statodynamiky páteře, s tím, že nejde o závažné postižení páteře se závažnou poruchou statiky a dynamiky a není přítomen funkčně významný neurologický nález. V posudku byl pokles pracovní schopnosti hodnocen jako postižení uvedené v kapitole XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), odd. E (dorzopatie a spondylopatie), položka lb (s lehkým funkčním postižením) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Pro toto postižení byla posudkem stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 20 %.

[3] Proti rozhodnutí žalované o námitkách podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem neshledal důvodnou a zamítl ji. Krajský soud si nechal vypracovat posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ze dne 24. 5. 2019, podle něhož je v případě žalobkyně rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bolestivý syndrom páteřní s postižením zvláště bederního a krčního úseku s četnou subjektivní polymorfní symptomatologií. S přihlédnutím k ostatním nálezům posudková komise zhodnotila stav žalobkyně ve shodě s lékařkou žalované v námitkovém řízení jako zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. odd. E, položka lb přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity; jako bolestivý syndrom páteře s lehkým funkčním postižením, tj. s postižením více páteřních úseků, s polytopními blokádami, svalovou dysbalancí, s poruchou statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez poškození nervu, některé denní aktivity jsou vykonávány s obtížemi. Pro toto zdravotní postižení je uvedeno procentní rozmezí poklesu pracovní schopností 10 – 20 %; posudková komise zvolila horní hranici pro přidružená onemocnění, a to 20 %. Pro omezenou schopnost žalobkyně využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti pak posudková komise označila pokles pracovní schopnosti jako vyšší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu; proto byla horní hranice dále navýšena o 5 %, celkově byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 25 %.

[4] Krajský soud vyžádal doplňující posudek, v němž se posudková komise měla vyjádřit jednak k podrobnějšímu zhodnocení dopadu prodělané neuroboreliózy u žalobkyně v roce 2007, dále k lékařským nálezům a konečně k podrobnějšímu hodnocení kvalifikace rozhodujícího zdravotního postižení a možnosti aplikace § 3 vyhlášky o posuzování invalidity. V doplňujícím posudku ze dne 9. 1. 2020 setrvala posudková komise na rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jako v minulém posudku. Dále u žalobkyně nezjistila závažné postižení páteře se závažnou poruchou statodynamiky a ani poškození nervu či symptomatologie neurogenního močového měchýře či dokonce poruchy svěračů; nebyly zjištěny paretické poruchy s poruchou hybnosti končetin. Posudková komise připomněla, že žalobkyně si může požádat o přiznání statutu osoby zdravotně znevýhodněné, a dále konstatovala, že ve srovnání s posouzením lékařky žalované v námitkovém řízení přihlédla k dělnické profesi žalobkyně a navýšila pro omezenou schopnost žalobkyně využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti horní hranici poklesu pracovní schopnosti o 5 %. Vzhledem k věku žalobkyně ještě není plně vyloučena přiměřená rekvalifikace či doplnění vzdělání např. v počítačových kurzech. I kdyby však posudková komise navýšila tuto horní hranici až o možných 10 %, tak pokles pracovní schopnosti je 30 % a posudkově nedojde k žádné změně a žalobkyně nedosáhne invalidity.

pokračování

Posudková komise vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku, a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru, a to ani k datu svého jednání.

[5] Soud konstatoval, že posudková komise v obou případech zasedala v řádném složení, které odpovídalo rozhodujícímu zdravotnímu postižení žalobkyně, a oba posudky mají všechny formální náležitosti vyžadované právní úpravou. Pokud žalobkyně při jednání namítala nesprávné složení posudkové komise při druhém jednání dne 9. 1. 2020, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil; současná úprava fungování posudkových komisí počítá s tím, že jejich složení bude velmi flexibilní, a dokonce počítá s pravidelným zapojením externích lékařů. Nelze tak vyloučit, že složení posudkové komise bude v případě posuzování téhož pojištěnce v tomtéž řízení odlišné, což může být i ku prospěchu věci. Soud dále konstatoval, že posudkové hodnocení splňuje požadavek úplnosti jednak ve vztahu k prokázaným a lékařskými nálezy doloženým zdravotním postižením žalobkyně, tak i ve vztahu k relevantní zdravotnické dokumentaci. Po doplnění posudku vyjádřil krajský soud své přesvědčení, že posudková komise se vypořádala i s tvrzenými dozvyky prodělané neuroboreliózy v roce 2007 a relativně podrobně popsala i možnosti využití dochované pracovní schopnosti.

[6] Ohledně samotné kvalifikace rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu krajský soud shrnul, že v námitkovém řízení byla stanovena jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), odd. E (dorzopatie a spondylopatie), položka lb přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, zatímco žalobkyně navrhovala hodnocení ve vyšší intenzitě tohoto zdravotního postižení pod položkou 1c. Posudková komise se při svém hodnocení uchýlila ke stejné kvalifikaci jako žalovaná v námitkovém řízení s tím, že horní hranici položky navýšila o 5 % z maximálně možných 10 %, a to pro omezenou schopnost žalobkyně využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti. Posudkové hodnocení i posudkové závěry posudků z námitkového řízení a posudků posudkové komise jsou tedy v souladu z hlediska rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i její kvalifikace; rozdíl spočívající v aplikaci § 3 vyhlášky o posuzování invalidity nezpůsobuje rozdíl v zodpovězení otázky invalidity žalobkyně a není tedy zásadní povahy. Posudková komise dle krajského soudu navíc přesvědčivě zdůvodnila, proč nepovažuje za možné hodnocení ve vyšším stupni zvolené položky; z uvedených důvodů krajský soud předložené dva posudky ze dne 24. 5. 2019 a ze dne 9. 1. 2020 vyhodnotil jako stěžejní důkaz v otázce invalidity žalobkyně, a nepovažoval za nutné či nezbytné v této věci provádět další dokazování. Krajský soud tedy uzavřel, že žalobkyně nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní.

[7] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností; krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]; nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[8] Stěžovatelka má za to, že rozhodnutí krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí jsou nezákonná z důvodu nesprávného posouzení právní otázky, a to z následujících důvodů. Posuzující lékařka nepřihlédla ke všem diagnózám, které vyplývají ze zdravotní dokumentace, kterou měla k dispozici – zejména nebylo přihlédnuto k výsledkům z magnetické rezonance; posuzující lékařka dále hodnotila pokles pracovního potenciálu jako bolestivý syndrom páteře (včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének) s lehkým funkčním postižením, ačkoli stěžovatelka se domnívá, že jde o bolestivý syndrom páteře se středně těžkým funkčním postižením, neboť nebyly zohledněny

další diagnózy a závěr posuzující lékařky o zařazení poklesu pracovního potenciálu jako lehkého funkčního postižení nebyl dostatečně zdůvodněn; posudek o invaliditě tedy postrádá odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti (viz § 7 vyhlášky o posuzování invalidity); a nebylo aplikováno ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity.

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že ve spojení s ostatními zdravotními postiženími, které posudkovým komisím doložila, tedy např. s degenerativním postižením kolenních kloubů a problémy psychiatrického rázu, mělo být u ní konstatováno snížení pracovní schopnosti alespoň v rozsahu umožňujícím přiznání invalidního důchodu I. stupně. Stěžovatelka v řízení před soudem namítala, že žádá o ustanovení soudního znalce, nicméně tento nebyl v dané věci ustanoven. Touto námitkou se žalovaná ani krajský soud nezabýval, čímž zatížil svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka proto navrhuje zrušení rozhodnutí krajského soudu, jakož i zrušení rozhodnutí žalované.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud věc posoudil zcela správně, navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti. Posudková komise dostatečně zohlednila zdravotní problémy stěžovatelky a míru poklesu pracovní schopnosti přesvědčivě stanovila s rozhodující příčinou dle kapitoly XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), odd. E (dorzopatie a spondylopatie), položka lb (bolestivý syndrom s lehkým funkčním postižením) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátkou dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů; současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka shledává napadený rozsudek nezákonným mj. z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Tímto kasačním důvodem se Nejvyšší správní soud zabýval jako prvním, neboť by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik závažnou vadou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, protože je srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno v jeho výroku. Nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[14] Spatřuje-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že v žalobě žádala o ustanovení soudního znalce, jenž jí nebyl ustanoven, a krajský soud se uvedeným nezabýval, pak Nejvyšší správní soud s touto výtkou nesouhlasí. Krajský soud v rozsudku vyčerpávajícím způsobem vysvětlil právní úpravu posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod, s tím, že si nechal vypracovat v soudním řízení posudek, a posléze

pokračování

i doplňující posudek posudkové komise, přičemž soud srozumitelně zdůvodnil, z jakých důvodů předložené dva posudky ze dne 24. 5. 2019 a ze dne 9. 1. 2020 vyhodnotil jako stěžejní důkaz v otázce invalidity stěžovatelky, a proč nepovažoval za nutné či nezbytné v této věci provádět další dokazování. Při posouzení argumentace krajského soudu z hlediska komplexního je tak jeho závěr zcela zřejmý.

[15] Předmětem přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 38 zákona o důchodovém pojištění. Podle tohoto ustanovení „[p]ojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu“. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

[16] Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely řízení o námitkách posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

[17] Při přezkumu takového rozhodnutí soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, případně o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 Ads 70/2012 - 14).

[18] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná svůj rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012 - 33, v němž uvedl, že „[s]pecifické postavení posudkových komisí spočívá právě v tom, že jsou nadány odbornou kompetencí v oblasti posudkového lékařství, což znamená, že jsou schopny z medicínského hlediska komplexně posoudit zdravotní stav účastníka řízení, neomezují se jen na některé lékařské obory (...)“.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti v podstatě rozvíjí jedinou námitku spočívající v tom, že posudková komise nedostatečně zhodnotila veškerá stěžovatelčina zdravotní postižení, a její posudek je tak třeba považovat za nedostatečný a neúplný.

[20] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že soud si nechal od posudkové komise vypracovat posudek ze dne 24. 5. 2019, jehož závěrem bylo, že ke dni napadeného rozhodnutí žalované byl rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky bolestivý syndrom páteře s lehkým funkčním postižením, tj. s postižením více páteřních úseků, s polytopními

blokádami, svalovou dysbalancí, s poruchou statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez poškození nervu; její stav odpovídal příloze k vyhlášce o posuzování invalidity, kapitole XIII. odd. E, položka 1b, rozmezí poklesu pracovní schopnosti 10 – 20 %; komise zhodnotila stěžovatelčin pokles pracovní schopnosti pro přidružená onemocnění dle objektivních nálezů v horní hranici, tj. 20 %. Pro omezenou schopnost stěžovatelky využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti posudková komise tuto horní hranici dále navýšila o 5 %; celkový pokles pracovní schopnosti byl stanoven na 25 %. Krajský soud si na základě námítky stěžovatelky vznesené při ústním jednání dne 15. 10. 2019 vyžádal od posudkové komise doplnění posudku, konkrétně žádal o podrobnější zhodnocení dopadu prodělané neuroboreliózy v roce 2007, a dále podrobnější vyjádření k nálezům MUDr. Z. ze dne 4. 9. 2018, lékařskému nálezu MUDr. B. ze dne 19. 9. 2018 a zprávě MUDr. P. ze dne 6. 11. 2018 a konečně podrobnější hodnocení kvalifikace rozhodujícího zdravotního postižení, a o zdůvodnění, zda v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatelky ve smyslu § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Posudková komise v doplnění posudku ze dne 9. 1. 2020 setrvala na rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jako v minulém posudku; u stěžovatelky není přítomno závažné postižení páteře se závažnou poruchou statodynamiky a není u ní přítomen funkčně významný neurologický nález a ani poškození nervu či symptomatologie neurogenního močového měchýře či dokonce poruchy svěračů; nejsou zjištěny paretické poruchy s poruchou hybnosti končetin; stěžovatelka si může požádat o přiznání statutu osoby zdravotně znevýhodněné a bude jí pravděpodobně vyhověno. Posudková komise zdůraznila, že s přihlédnutím k dělnické profesi stěžovatelky byla horní hranice poklesu pracovní schopnosti zvýšena o 5 %. I kdyby však posudková komise navýšila tuto horní hranici až o možných 10 %, tak pokles pracovní schopnosti je 30 %; posudkově nedojde k žádné změně a stěžovatelka nedosáhne invalidity. Posudková komise vyhodnotila skutečnosti, které vedly k požadavku na doplnění posudku, a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru, a to ani k datu svého jednání.

[21] Stěžovatelka zejména posudkové komisi vytkla, že nepostupovala podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, který stanoví: „V případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“

[22] Jak je patrné z výše uvedeného, posudková komise v doplnění posudku vysvětlila, proč při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti nepostupovala podle uvedeného ustanovení; i při navýšení o 10 procentních bodů by stěžovatelka stále nedosáhla na vyšší pokles pracovní schopnosti než 30 %; podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je však pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Krajský soud k tomu v odst. 40 odůvodnění rozsudku správně poznamenal, že posudkové hodnocení i posudkové závěry posudků z námitkového řízení a posudků posudkové komise jsou v souladu z hlediska rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i její kvalifikace; rozdíl spočívající v aplikaci § 3 vyhlášky o posuzování invalidity nezpůsobuje rozdíl v zodpovězení otázky invalidity stěžovatelky a není tedy zásadní povahy. Zdejší soud se ztotožňuje i s názorem krajského soudu, podle něhož posudková komise navíc přesvědčivě zdůvodnila, proč nepovažuje za možné hodnocení ve vyšším stupni zvolené položky a proti posudkovému hodnocení lékaře MSSZ Brno ve zjišťovacím řízení, které vycházelo z kvalifikace podle kapitoly XIII, odd. E, položky 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, tedy stojí v zásadě souladné závěry posudků z námitkového a soudního řízení, které jsou dostatečně přesvědčivé. Posudková komise rovněž

pokračování

hodnotila i řadu dalších zdravotních stěžovatelských problémů, zabývala se jejich vlivem na celkovou pracovní schopnost stěžovatelky a stanovila tak dokonce vyšší míru poklesu pracovní schopnosti ve srovnání s posudkem lékařky České správy sociálního zabezpečení, byť zároveň nezpochybnila správnost jejího posudkového závěru (viz str. 8 posudku posudkové komise ze dne 24. 5. 2019). Lze tedy shrnout, že posudková komise dostatečně vzala v úvahu množství stěžovatelských zdravotních postižení, a to tím způsobem, že zařadila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pod kapitolu XIII, odd. E, položku 1b vyhlášky o posuzování invalidity. Ačkoliv kasační soud chápe, že stěžovatelka usiluje o takové procentuální navýšení poklesu pracovní schopnosti, aby bylo možné dosáhnout přiznání invalidního důchodu (§ 39 zákona o důchodovém pojištění), závěry posudkových zjištění bohužel takové navýšení neumožňují.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že hodnocení posudkové komise nezavdalo důvod k pochybám o přesvědčivosti, úplnosti a srozumitelnosti posudku. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud v napadeném rozsudku z jejího posudku a jeho doplnění vycházel.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) nepřihlédl, neboť tento přichází v úvahu, pokud je věc před krajským soudem ukončena bez meritorního rozhodnutí pouhým procesním usnesením, což však v posuzované věci nenastalo; krajský soud se předmětem podané žaloby zabýval a meritorně o ní rozhodl.

[25] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s §120 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

[27] Krajský soud ustanovil stěžovatelce zástupkyni z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů spočívá v odměně advokátky za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti) v částce 1000 Kč [§ 9 odst. 2, § 7 bod 3 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 2600 Kč. Jelikož je zástupkyně stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající této dani, která činí 21 %. Celkově tedy bude ustanovené advokátce JUDr. Jaroslavě Kalendové vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu částka 3146 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu